

4. 5. 2016

Vezměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Obecně ke lhůtám pro vydání rozhodnutí ve správním řízení

Lhůty pro vydání rozhodnutí jsou důležitým institutem procesního práva, neboť stanoví správnímu orgánu povinnost projevit svou vůli v řízení závazným rozhodnutím do určité doby a adresátovi normy je de facto dáno právo na vyřízení jeho věci v určité lhůtě. Ač se na první pohled tato problematika jeví být poměrně jednoduchou, v praxi může docházet (a dochází) ke zjevnému porušování těchto norem z různých důvodů. Cílem tohoto článku je poukázat na základní aspekt lhůt pro vydání rozhodnutí, a to zejména pro laickou veřejnost.

Obecným procesním předpisem (tzv. lex generalis) pro správní právo je zákon č. [500/2004](#) Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), který v ustanoveních § 71 a násl. reguluje lhůty pro vydání rozhodnutí, což je projevem jedné ze základních zásad správního řízení – zásady rychlosti řízení (§ 6 odst. 1 správního řádu). Ve své podstatě mohou ve správním řízení nastat dvě situace. V té první je správní orgán povinen vydat rozhodnutí bez zbytečného odkladu; ve druhé situaci, kdy nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, je správní orgán povinen vydat rozhodnutí do 30 dnů od zahájení řízení, přičemž se k těmto dnům může za některých okolností připočítávat ještě určitá doba.

K čemu v praxi dochází? Úředníci, nehledě na to, zda ti působící ve státní správě či samosprávě, a priori u každé žádosti, kterou mají vyřídit, žadatelům tvrdí, že na vyřízení mají minimálně 30 dnů (možná se i čtenář doslechl podobného tvrzení). V tuto chvíli je však třeba zbystřit a striktně rozlišit, o jakou věc se jedná.

Pokud je věc svým předmětem jednoduchá (např. pokud lze rozhodnout na podkladě dokladů předložených účastníkem řízení[1]), je správní orgán povinen o žádosti rozhodnout bezodkladně. Nutno citovat rozsudek Nejvyššího soudu ČR, ve kterém se uvádí, že *„lhůta bez zbytečného odkladu přímo neurčuje, v jakém konkrétním časovém okamžiku je třeba konat. Nemusí nutně znamenat, že je třeba konat ihned, na druhou stranu u jakéhokoliv odkladu konání, který nastane, je třeba vždy v každém jednotlivém případě zjistit, zda se nejedná o odklad zbytečný, a to s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem daného případu.“*[2] (dále k této oblasti viz nálezy Ústavního soudu ze dne 15.8.2005, sp. zn. IV. ÚS 314/05 nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10.12.2013, sp. zn. 32 Cdo 2484/2012)

Na druhou stranu pokud je předmět řízení složitější (např. je nutné nařídit ústní jednání a provést dokazování), jedná se o druhou variantu, kdy správní orgán má na vydání rozhodnutí lhůtu 30 dnů, přičemž za určitých okolností lhůta neběží či se k ní připočítává zákonem stanovená doba (blíže srovnej § 71 správního řádu).

Je tedy dle mého názoru zjevné, že je nutno rozlišovat lhůtu pro vydání rozhodnutí bez zbytečného odkladu a lhůtu 30 dnů. Je proto na místě doporučit účastníkům řízení, aby plně využívali svých procesních práv a mnohdy se nespokojili s tím, že jejich žádost bude vyřízena ve lhůtě do 30 dnů. Pokud jsou účastníci řízení přesvědčeni, že se z objektivního hlediska jedná o věc jednoduchou, je třeba vyvinout tlak (v krajním případě i podáním stížnosti na nečinnost správního orgánu) na vyřízení věci bez zbytečného odkladu, což tedy zjednodušeně řečeno může znamenat ve lhůtě několika málo dnů.

Nelze však nezmínit, že uvedené plně neplatí pro jednání před správcem daně, neboť v tomto případě se použije jako obecný procesní předpis zákon č. [280/2009](#) Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), který přímo vylučuje aplikaci správního řádu (viz § 262 daňového řádu). Správní řád se tak při správě daní použije pouze v rozsahu základních zásad, resp. ust. § 2 - § 8 správního řádu (viz § 177 odst. 1 správního řádu). Daňový řád pravidla ohledně lhůt pro vydání rozhodnutí neobsahuje v té podobě, jaké tomu je ve správním řádu; tato problematika však není předmětem příspěvku.

Bc. et Bc. David Cafourek

email: cafourek.david@gmail.com

[1] SKULOVÁ, Soňa et al. Správní právo procesní. 2. vyd. Plzeň: Aleš Čeněk, 2012. str.215. ISBN 978-80-7380-381-0.

[2] Rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 30.7.2015, sp. zn. 30 Cdo 530/2014. Zdroj: www.n soud.cz.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Nepřevzaté povolení stavby a změna územního plánu](#)
- [Letiště a letecké stavby](#)
- [Nejvyšší správní soud vymezuje nové hranice zneužití práva u běžných nákladů na reklamu](#)
- [Limity dohledu nad výkonem znalecké činnosti](#)
- [Stavebníci získávají od roku 2026 silnější pozici v soudních sporech o povolení stavby](#)
- [Novela zákona o spotřebitelském úvěru: zásadní regulatorní přelom, který změní finanční trh i praxi poskytovatelů spotřebitelských úvěrů](#)
- [Regulace cen taxislužby v roce 2026: co se mění a jaké mají obce možnosti?](#)
- [Jaké klíčové změny přináší návrh novely stavebního zákona?](#)
- [Nový zákon o zbraních a střelivu](#)
- [Novela zákona o pyrotechnice: likvidace profesionálů namísto zmírnění negativních vlivů](#)
- [Nový zákon o zbraních - hlavní a vedlejší držitelé a změny v posuzování zdravotní způsobilosti](#)